

Baba seni kim öldürdü? / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 23 января, 2025

Baba seni kim öldürdü? / dedektif hikaye POLİSİYE HİKAYE: BABA SENİ KİM ÖLDÜRDÜ?

“Savcı az önce ayrıldı,” dedi Olay Yeri İnceleme Şubesi’nden Oktay Komiser. “Söylenip durdu geciktiğiniz için.”

“Keyfimizden gecikmedik ya!” diye cevap verdi Amirim. “Konya yolunda kaza vardı.”

Yol kenarına park edilmiş, sürücü kapısı açık bir aracın yanında yatan, üzeri beyaz bir çarşafla örtülmüş cansız bedeni işaret etti Oktay Komiser. “Muttalip Gürdoğmuş. Sabah işine gitmek üzere arabasına binmek üzereyken, sokağın aşağısında bakkal dükkanı olan Bedri adlı şahıs tarafından öldürülmüş.”

Çarşafı kaldırmış, maktulün üzerindeki kurşun yaralarına bakmakta olan Amirim, “Tanık var mı?” diye sordu.

Önünde bulunduğumuz apartmanı işaret etti Oktay Komiser. “Maktulün karısı cinayeti balkondan görmüş.”

Ayağa kalkan Amirim, “Adamın üzerine bütün şarjörü boşaltmış,” dedi, “paylaşamadıkları neymiş acaba?”

“Maktulün oğulları ikili arasında herhangi bir husumet olmadığını söylüyorlar.”

“Vardır bir şeyler. Çıkar ortaya.”

“Bu Bedri’nin uyuşturucu kullandığını herkes bilirmiş mahallede.”

“Uyuşturucu kullanmayan var mıymış bu mahallede?”

“Olay anında yine kafası iyiymiş belli ki. Maktulün karısının söylediğine göre, adama sıkarken, ‘Bu babam için şerefsiz, bu da çaldığın gençliğim için!’ diye bağırıyormuş.

Soru dolu gözlerle yüzüne baktığımızı gören Oktay Komiser, “Bedri’nin babası on üç yıl önce öldürülmüş,” dedi.

“Muttalip mi öldürmüştü?”

“Yok,” dedi Oktay Komiser, “daha doğrusu belli değil. Katili

yakalanamamış.”

“Muttalip zanlılar arasında mıymış?”

Oktay Komiser ellerini iki yana açtı. “Değilmiş öğrendiğim kadarıyla.”

Maktulün karısıyla görüşmek üzere apartmana doğru yürümeye başlamıştık ki, az ileride duran ekip aracından gelen sesleri duyunca durduk. Aracın arka koltuğunda oturan iki adam camlara vuruyor, bağırıp çağırıyorlardı.

Amirim Oktay Komiser’e döndü. “Bunlar da kim?”

“Maktulün oğulları.”

“Neden kelepçeliler?”

“Babalarının ölümünü duyunca bir hışımla geldiler. Büyük olanda silah vardı. Bedri’nin peşine düşmeye kalkınca aldım ben de.”

“İyi yapmışsın,” diyen Amirim aracın yanına gidip arka kapıyı açtı. “Hayırdır beyler? Derdiniz nedir?”

Tek kaşlı, kafası hariç her tarafından kıllar fışkıran, elindeki kelepçeleri gösterdi. “Burada babamızı öldürdüler, siz bizi tutukluyorsunuz. Sizin gibi polisin ta amına koyum!”

O anda, sanki bir film izliyormuşum da, film makinesi birkaç kareyi atlamış duygusuna kapıldım. Amirimin eli ne zaman kalktı, o tokat ne zaman herifin suratına indi göremedim.

Tek kaşın yediği tokadın şiddetiyle arkaya doğru giden kafası, kardeşinin yüzüne gelmiş, burnunun kırılmasına yol açmıştı.

Ağızlarından burunlarından kan fışkıran, şaşkın gözlerle bakan kardeşlere doğru eğildi Amirim. “Şimdi burada efendi gibi bekleyin, sesinizin çıktığını duyarsam geri gelir, kırk üç numara ayakkabılarımı bir tarafınıza sokarım.

Maktulün dairesi girişin üzerindeydi. Kapı açıktı ve görünüşe bakılırsa sekiz daireli apartmanda yaşlı, genç, ne kadar kadın varsa hepsi oradaydı. Büyük bir bölümü, salondaki üçlü kanepeye uzanmış, on yedi-on sekiz yaşlarında, ağlayan bir genç kızın başına üşüşmüştü. Kimi kızın elini ayağını ovuyor, kimi de elindeki ıslak bezi alnına, yanaklarına sürüyordu. İçeri girdiğimiz fark edince toparlandılar.

“Başın sağ olsun kızım,” dedi Amirim, “biz annenle görüşecektik.”

Genç kızın yaşlar akan gözlerinde bir an bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Yanağından süzülen gözyaşlarını ince, narin parmaklarıyla silerek, “Annemle mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Amirim, “Muttalip beyin hanımıyla?”

Genç kız kanepeden doğrulurken, “Muttalip beyin hanımı benim” dedi.

Muttalip beyin hanımı Gülbahar, beyinin şirkete gitmek üzere sabah dokuzda evden çıktığını söyledi.

“Ne şirketi bu?” diye sordu Amirim.

“İnşaat şirketi,” diye cevap verdi Gülbahar, “beyim mütahittir.” Durakladı, tekrar ağlamaya başlamamak için kendini tuttu. “Yani mütahitti.”

“Her sabah aynı saatte mi çıkardı evden?”

“Evet,” dedi Gülbahar, “iki oğlu var, onlar erken gidip açarlar şirketi.”

“Anladım,” dedi Amirim, “kocanın vurulduğunu balkondan görmüşsün.”

Gülbahar’ın kara gözlerinde yine yaşlar birikti. “Gördüm,” dedi gözyaşlarının inmesine engel olmaya çalışarak. “Yeni çıkmıştı evden. Birkaç dakika sonra silah sesleri duydum. Çok yakından gelmişti. Merak edip balkona koştum. Beyim yerde yatıyordu, gömleği kan içindeydi. Bedri elinde silahla başında duruyordu. Sonra birkaç kere daha ateş edip kaçtı.”

“Bu arada Bedri bir şeyler söylemiş.”

“Söyledi. Bir yandan ateş ediyor, bir yandan da ‘Bu babam için, bu mahvettiğin hayatım için,’ diye bağıırıyordu.”

“Beyinle bu Bedri arasında bir anlaşmazlık, düşmanlık var mıydı?”

“Yok abi, ben duymadım öyle bir şey.”

“Sen bu Bedri’yi tanır mıydın?”

“Sokağın aşağısında bakkalları var. Mahallenin çocuğu.”

“O tamam,” dedi Amirim, “senin onunla arkadaşlığın filan var mıydı?”

Gülbahar’ın yanakları al al oldu. “Yok abi, ne arkadaşlığım olacak!”

“Yani bakkala alışveriŖe filan gittiğinde...”

Gölbahar, Amirimin cömllesini tamamlamasına fırsat vermedi.

“Ben dışarı çıkmam hiç. AlışveriŖi beyim yapardı.”

Bedri yirmi bir yaşındaydı, sekiz yaşındayken babası öldürölmüş, katil ya da katilleri yakalanamamıştı. Geçen sene de annesini kaybetmişti. Mahalleli, uyuşturuçu kullandığı bilinen gencin annesinin ölümlünden sonra iyice sapıttığını söyledi. Artık kafasına göre açtığı dükkana mal bile almıyor, sabah akşam kafası dumanlı dolaşıyor, orda burda yıkılıp kalıyordu.

Bakkal dükkanı açıktı. Raflarda mal yerine bir parmak toz vardı.

“Ortalığı bok götürüyor,” dedi Amirim. Dip tarafta, depo olarak kullanılan yere inen demir merdivenler vardı. Silahlarımızı çekip, ses çıkarmamaya çalışarak indik merdivenlerden. Boş bira ve şarap şişeleri, ortaya serilmiş bir şilte, hemen yanı başında sehpa niyetine kullanılan, üzerine gazete kağıdı serilmiş bir plastik kasadan başka bir şey yoktu içeride. Kasa/sehpanın üzerinde duran şarap şişesini ve hemen yanındaki, küçük bir poşetin içindeki az miktardaki esrarı işaret etti Amirim. “Dükkada çekiyormuş. Sabah sabah kuruyu suluyu karıştırırsan olacağı bu.”

İçeride çalınacak bir şey yoktu ama yine de çıkarken kapıyı kapadık.

Mahalle kahvesindeki gençler, Bedri’nin pek arkadaşı olmadığını, ara sıra eski mahallesinden arkadaşı Cengiz’le takıldığını söylediler.

Cengiz’i garsonluk yaptığı lokantada bulduk. Bedri’yi cinayetten aradığımızı öğrenen Cengiz’in gözleri açıldı. “Emin misiniz Amirim? Bedri adam öldürecek biri değildir.”

Çocukluklarında aynı sokakta, yan yana evlerde oturduklarını, beraber büyüdüklerini söyledi. Cengiz altı yaşındayken babası çalıştığı inşaatın beşinci katından düşerek ölünce Bedri’nin babası ona da babalık yapmıştı. Üç sene sonra da Abdullah amca öldürölünce iki arkadaş okulu bırakmak, yaşıtlarının okula

gittiği, oyun oynadığı çağda eve ekmek getirmek için çalışmak zorunda kalmışlardı.

“Dükkanda olmadığı zamanlar nerelere takılır bu Bedri?” diye sordu Amirim.

“Maltepe’deki birahanelere gider çoklukla,” diye cevap verdi Cengiz.

Tahir’le Zübeyir’in burunlarına tampon yapılmıştı. Gömleklerinin önü ve pantolonları kurumuş kan lekesi içindeydi. Sorgu odasında uslu uslu oturuyorlardı.

Karşılarındaki sandalyelerde yerlerimizi alırken, “Ne oldu burunlarınıza?” diye sordu Amirim.

Tahir, altları mora kesmiş gözlerini devirdi. “Kapıya çarpmışız! Memur beyler öyle söyledi.”

“Geçmiş olsun, daha dikkatli olun” dedi Amirim. “Şimdi söyleyin bakalım, bu Bedri’yle alıp veremediğimiz nedir?”

Tahir duyduklarına inanamıyormuş gibi bir an dondu kaldı. Hah, yine dellenecek diye düşündüm ama birkaç saat önceki anısı aklına gelmiş olmalı ki, kendine hakim oldu.

“Şerefsiz herif babamızı öldürdü Amirim, daha ne olsun? Babamızın kanını yerde mi koyacağız?”

“Daha önceden olanları soruyorum. Sizin aileyle Bedri arasındaki düşmanlığın nedenini.”

“Düşmanlık filan yok Amirim. Allahın eziğiyle ne işi olur bizim gibi adamların?”

Amirim la havle çekti. “O ezik de siz kraliyet soyundan geliyorsunuz amına koyum! Babanızı hiçbir sebep yokken, durup dururken mi öldürdü lan bu herif?”

“Yeminle öyle oldu Amirim. Mahallenin soytarısı olmuş bir keşle ne derdimiz olur!”

Kapı açıldı ve içeri giren bir polis memuru Amirimin kulağına bir şeyler fısıldadı. Amirimin işaretiyle sorgu odasından çıktık.

“Bedri’yi parkta sızmış vaziyette bulmuşlar,” dedi. “Biraz kendine gelmesini bekleyip sorgusunu yapalım.”

“Cinayet silahı?”

“Üzerindeymiş.”

“Kardeşler ne olacak?”

“Ruhsatsız silah taşımaktan işlem yapıp savcılığa sevk et. Bedri yakalandığına göre artık dışarıda olmalarının bir sakıncası yok.”

Bedri’nin uyuşturucu bulundurma suçundan sabıkası vardı. Maktul ve oğullarının ise bir arazi meselesi yüzünden birkaç yıl önce hasımlarıyla silahlı çatışmaya girdiklerini öğrendik.

Bedri yirmi değil de otuz yaşındaymış gibi görünüyordu. Bakımsızlıktan avurtları çökmüş, gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Bir deri bir kemikti.

“Niye öldürdün lan adamı?”

Bedri kanlı gözleriyle boş boş baktı. “O da benim babamı öldürmüştü.”

“On üç sene olmuş baban öldürüleli. Yeni mi aklın başına geldi?”

“Katilinin kim olduğunu yeni öğrendim.”

Bedri’nin kendine gelmesini beklerken babasının cinayetiyle ilgili dosyayı incelemiştik. Abdullah Şenkal, bir akşam evine dönerken bıçaklanarak öldürülmüştü. Cinayetin soygun amaçlı olduğu üzerinde durulmuşsa da katili/katilleri yakalanamamıştı.

“Allah allah, nereden öğrendin peki?”

“Kendisi söyledi.”

Amirim bir an durakladı.

“Kendisi derken?”

“Babam.”

Amirimle göz göze geldik. “Anlaşıldı,” dedi, “daha ayılmamış bu.”

Bedri gayet sakin, “Koca adam yalan söyleyecek değil ya Amirim,” dedi.

Amirimin masaya inen yumruğunun çıkardığı ses odanın boş duvarlarında yankılandı. “Taşşak mı geçiyosun lan sen

benimle!"

Bedri'nin zayıflıktan incecik kalmış boynu omuzlarının arasında kayboldu.

"Estağfurullah Amirim, vallaha doğruyu söylüyorum."

Odada kamera olduğundan, yeni bir kapıya çarpma durumu olmaması için araya girdim.

"Rüyana mı girdi baban? Rüyada mı söyledi sana katilinin kim olduğunu?"

"Yok," diye cevap verdi Bedri, "geçen gün oturuyorduk, o zaman söyledi."

"Nerede oturuyordunuz lan!" diye tısladı Amirim. "Sırat köprüsünün üzerinde mi?"

"Dükkanda," dedi Bedri sakın sakın, "yeniden doğdu babam."

Amirim derin bir nefes aldı. "Hay başını bahçesini siktiğimin adamı! Otlar bokla olacak kafa değil bu! Ne içtin lan sen?"

Konu nereye bağlanacak iyice merak eder olmuştum. "Nasıl yeniden doğdu?" diye sordum.

Bedri'nin alnı kırıştı, masanın üzerinde birleştirdiği elleri çaresizlik içinde devindi, söyleyeceği şey sanki dilinin ucundaydı da, ızdırap çekiyor, çıkartamıyordu bir türlü. "Şey oldu babam... reanstorasyon oldu."

Amirim bana döndü. "Ne olmuş?"

"Reenkarnasyon mu demek istedin Bedri?" diye sordum.

"Hah," dedi Bedri, "ondan oldu işte. Yeniden doğdu."

Kafası karışmış görünen Amirime döndüm. "Babasının enkarne olduğunu söylüyor."

Amirimin kaşları çatıldı, gözleri kısıldı, sağ kaşı havaya kalktı.

"Yani?"

"Yani; ruhu bir başka bedende tekrar dünyaya gelmiş... Yani, Bedri öyle söylüyor."

Amirimin kelime tasarrufuna önem veren bir yapısı vardır. Gevezeliği sevmez. Kısa ve öz konuşur. Her düşündüğünü de kelimelere dökmez, çoğu zaman mimikleriyle, küçük jestlerle anlatır söylemek istediklerini. Şu anda da bakışlarıyla bana, "Ben de seni kafası çalışan bir adam sanırdım, böyle zırvalara inanıyor musun yoksa?" diyordu. Gerçi bu kadar kibar

kelimelerle kompozisyonlamamış olabilirdi yüzüme karşı içinden geçirdiklerini, ama ana fikir buydu.

“Yani,” diye açıklamaya çalıştım, “kesin olarak kanıtlanmış bir şey yok, fakat dünyanın bir çok yerinde bu türden vakalara rastlanmış. Bazı üniversitelerde bu konuda araştırmalar halen yapılıyor.”

Amirimden ses çıkmadı.

“Peki,” dedim Bedri’ye dönerek, “babanı nasıl buldun? Yoksa o mu seni buldu?”

“Televizyonda gördüm,” diye cevap verdi Bedri. “Bir çocuk çıkarmışlardı programa. Babamın ve ailemizin bütün özelliklerini sayıp döküyordu çocuk.”

Amirim masaya dayadığı kolunun yumruğunu yanağına dayamış, bana bakıyordu. “Devam edecek misin bu saçmalığa?” bakışını yakaladım hemen. Ben de boynumu büküp kaşlarımı Küçük Emrah biçimi yaptım. O da benim, “Amirim lütfen, izin verin devam edeyim,” demek istediğimi anladı.

“Ben dükkandaydım,” diye devam etti Bedri. “Cengiz diye bir arkadaşım var eski mahalleden. O telefon etti, ‘filanca kanalı aç’ diye. Çalıştığı lokantanın televizyonunda denk gelmiş. On-on iki yaşlarında bir çocuk konuşuyordu kanalı açtığımda. Stüdyoda sunucudan başka çocuğun anası, psikolog filan da vardı. Çocuk daha önce de dünyaya geldiğini, o zamanki adının Abdullah Şenkal olduğunu, Mücella adında bir karısı ve Bedri adında bir oğlu olduğunu söyledi. Çocuk benim ve ailem hakkındaki her şeyi biliyordu. Sunucu karı telefon numarası verdi, eğer çocuğun bahsettiği bu kişilerden birini tanıyan varsa programı aramalarını söyledi.”

“Aradın sen de...”

“Evet. Kim olduğumu söyleyince hemen bağladılar. Babamla benden başka kimsenin bilemeyeceği şeyler sordum çocuğa. Beni nerelere götürürdü, ölmeden önceki doğum günümde bana ne almıştı... Evi, dükkanı, babamın arkadaşlarını, hatırladığım ne varsa sordum. Çocuk bütün sorularıma doğru cevap verdi. Ertesi gün beni de çıkardılar televizyona. Yine sorular sordum çocuğa, onları da bildi. Annemin geçen sene öldüğünü öğrenince de gözyaşlarını tutamadı.”

“Bu çocuğun babanın yeniden dünyaya gelmiş hali olduğuna ikna oldun yani?”

“Sadece ben değil, programdaki herkes oldu. Psikolog da bunun mümkün olabileceğini, Amerika’da araştırmalar filan yapıldığını söyledi. Ertesi gün dükkana geldi. Daha kapıdan girer girmez, ‘Benim yeşil bir minderim vardı. Nerede o? Attın mı yoksa?’ diye sordu.”

“Görüşmeye başladınız yani?”

“Okuldan çıkınca bazı günler dükkana uğruyordu. Eski günlerden söz ediyorduk.”

“Sonra da sana katilinin kim olduğunu mu söyledi?”

“Ben ilk günden beri bunu soruyordum kendisine ama ‘Olan olmuş oğlum, başını belaya sokmanı istemem,’ deyip söylemiyordu. Bir gün ısrarlarıma dayanamayıp söyledi.”

“Muttalip miymiş kendisini bıçaklayan?”

“Evet, oymuş. Memlekette dedemin bağı bahçesi vardı. Ölümünden sonra babam onları satıp kendi payına düşen parayla eve dönerken bu Muttalip önünü kesip babamı öldürmüştü. Paraları da bir daha gören olmamış tabii.”

“İfadesini bu şekilde alır da savcılığa gönderirsek bütün teşkilatın maskarası oluruz,” dedi Amirim. “Bedri için birkaç gün daha gözaltı süresi isteyip şu işi biraz kurcalayalım.”

“Sözünü ettiği televizyon programına bir göz atsak mı Amirim?” diye sordum.

“İyi olur,” dedi, “kanalı ara da program bandını göndersinler.”

Hangi çağdayız Amirim! Bant mı kaldı! Kanalin internet sitesine girip programın videosunu buldum.

Sarı boyalı, eski arabeskçi dişlek bir kadın sunuyordu programı. Kadının açılış konuşmasından sonra program psikoloğu olarak takdim edilen genç bir kadın konuştu, dünyada daha önce yaşanmış olduğu iddia edilen reenkarnasyon vakalarından örnekler verdi.

Bedri’nin babası olduğunu iddia eden Gürsel on iki yaşındaydı. Görünüş olarak çocuktu ama konuşması ve tavırları yaşından çok

büyüktü. Klasik tabirle; çocuk büyümüş de küçülmüş gibiydi. Hiç sevmem böyle çocukları. Ulan çocuksan çocukluğunu bil, yaşının çocuğu ol!

Gürsel, babası olduğunu söyleyip sorularına gayet mantıklı cevaplar verdikçe Bedri önce şaşırdı, sonra duygusala bağladı, gözyaşlarını tutamaz oldu. Sunucunun da gazıyla, program sonunda Gürsel ve Bedri birbirlerine sarılmış, alkışlar arasında salya sümük ağılıyorlardı.

Çocuk savcılığına müracaat ettik. Ertesi gün yanında annesi ve bir pedagog da bulunması koşuluyla çocukla görüşmemize izin verildi.

Oğlan nuh dedi peygamber demedi. Papağan gibi, televizyonda söylediklerini burada da tekrar etti durdu. Anlaşılan televizyon ekranında görünmek, çevresinde popüler bir çocuk olmak hoşuna gitmişti. Sık sık, "Televizyon programımda da belirttiğim üzere..." gibisinden cümleler kuruyordu.

"Bak evladım," dedi Amirim, "burada televizyon programı çekmiyoruz. Çok ciddi bir durumla karşı karşıyayız. Senin söylediğin bir şey yüzünden bir insan öldürüldü."

"Bu suçlamayı kabul etmem mümkün değil," dedi velet, "ben Bedri'ye kimseyi vurmasını söylemedim." Bir elinin üstünü diğer elinin avuç içine vurdu. "Ah şu çocuk! Küçüklüğünde de böyle laf dinlemezdi."

Büroya dönene kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

Sabah büroya gelince Bedri'nin savcılığa sevki için gerekli kırtasiye işlerine giriştim. Tam işimi bitirmek üzereyken, polis memuru Hacer elinde tuttuğu telefon almacını salladı.

"Amirim, çocuk tacizi şikayeti varmış."

"Bize niye bağlamışlar kızım," dedi Amirim, "Çocuk Şube'ye yönlendir."

"Arayan Çocuk Şube zaten Amirim. İlginizi çekeceğini düşünmüşler."

Çocuk Şube'den bir elemanla birlikte çaldığımız kapıyı Gürsel'in annesi açtı.

"Hah Amirim, siz mi geldiniz? Şikayetçiyim o Cengiz denen puştan!" dedi.

Kadına sakın olmasını söyleyip içeri girdik. Gürsel ortalıkta görünmüyordu. Annesi kapısı kapalı odayı işaret etti. "Kapattım odaya. Okula da göndermedim," dedi bir hışımla.

"Tamam," dedi Amirim, "şimdi sakince anlat bize neler olduğunu."

Kadın elbisesinin cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Sabah Gürsel'in elinde yakaladım bunu."

"E?" dedi Amirim.

"E'si var mı Amirim! Bizim evin dört aylık kirasıymış bu telefonun fiyatı!"

"Nereden bulmuş peki?"

"Ben de onu sordum, söylemek istemedi." Sağ elinin avucunu gösterdi. "Söylettim ben de! Az ilerde oturan Cengiz diye oğlan var, çarşıdaki lokantada garsonluk yapar. O hediye etmiş. Niye diye soruyorum, söylemiyor, etti işte diyor. Sonunda 'Ben ona bir iyilik yapmıştım, o yüzden hediye etti,' dedi. "Bu kadar pahalı bir şey hediye edecek ne yaptın diye soruyorum, söylemiyor. Şikayetçiyim ben bu Cengiz'den. Oğlumun da doktor kontrolüne götürülmesini istiyorum."

"Tamam, sakın ol, götürürüz," dedi Amirim. "Sen çağır hele şunu."

Kadın, Gürsel'i çıkartmak için oda kapısının kilidini açarken ben de belki taciz konusunda bir şeyler bulabilirim umuduyla, sehpanın üzerine bıraktığı telefonu aldım.

Odadan çıkan Gürsel'in yanakları kıpkırmızıydı. Alt dudağını sarkıtıp annesinin ite kaka yönlendirdiği sandalyeye oturdu.

"Cengiz mi verdi sana bu telefonu?" diye sordu Amirim.

"Evet," diye cevap verdi ağlamamak için kendini zor tutan Gürsel.

"Neden verdi peki?"

"Arkadaşım da ondan."

"Arkadaşın olmak için biraz büyük değil mi? Sen daha çocuksun, o kocaman adam."

“Ben de kocaman adamım, adım Abdullah,” demesini bekledim bir an, ama demedi.

Biz sessiz kalıp vereceği cevabı beklerken, annesi bir hışımla yerinden kalkıp çocuğun üzerine yürüdü. “Doğru söyle lan! Bir şey yaptı mı sana o it?”

Amirim kadını kolundan tutup yerine oturttu. “Sakin ol,” dedi, “anlatacak şimdi Gürsel bize neler olduğunu. Öyle değil mi evladım?”

Elimdeki telefondaki WhatsApp mesajlarını Amirime gösterdim. “Anlatmasa da olur Amirim.”

Lokantadan içeri girdiğimizi gören Cengiz, elindeki kuru fasulye ve pilav tabaklarıyla dondu kaldı. “Biraz konuşalım seninle,” dedi Amirim, “çıkmadan patronuna da kendine yeni bir garson bulmasını söyle istersen.”

“Babası sana sahip çıkmış, babalık yapmış. Ekmeklerini yemiş, sularını içmişsin. Neden yaptın bunu Bedri’ye?” diye sordu Amirim. “Katil oldu çocuk senin yüzünden.”

“Yakında uyuşturucudan kendini öldürecekti zaten,” diye cevap verdi Cengiz.

“Sen de, gitmeden bana bir kıyak yapsın bari, dedin.”

Cengiz cevap vermedi.

“Muttalıp’le ne alıp veremediğin vardı? Neden öldürttün adamı?”

Cengiz anlayış bekler gibi baktı yüzümüze. “Çocuklarından daha küçük kızı karı diye aldı kendine sapık herif!”

“Mesele şimdi anlaşıldı,” dedi Amirim, “En başından başla bakalım anlatmaya.”

“Askere gitmeden önce, çalıştığım lokantanın bitişiğindeki markete kasiyer olarak girdi Gülbahar. Bir süre sonra yakınlık başladı aramızda. Yakınlık dediysem, öyle gezip tozmuyoruz. Müşterilere ve diğer personele çaktırmadan küçük notlar, mektuplar filan alıp veriyoruz. Buluşalım diyorum, babam seni de beni de öldürür, diyor. Bir kere bile bir pastaneye oturup

sohbet etmek, elini tutmak nasip olmadı.”

“Romantik bölümleri sonra hatıra defterine yazarsın, sadede gel,” dedi Amirim.

“Sonra askere çağırıldım,” diye devam etti Cengiz. “Askerden dönünce kendisini babasından isteyecektim, vermezse kaçacaktık. Babası cep telefonu kullanmasına izin vermediğinden mektuplaşıyorduk. Birkaç kere yazdı bana, sonra mektupların arkası kesildi. Meraktan çıldıracaktım. Sürekli onu düşünüyordum, gözüme uyku girmez olmuştu.”

Amirim derin bir nefes aldı. “Oğlum sıçtırtma gagana! Uzatmadan anlat şunu!”

“Bir ay kadar operasyonda kaldık. Birliğe döndüğümüzde Gülbahar’dan mektup vardı. Babasının kendisini nişanladığını, on beş güne kadar düğünlerinin yapılacağını, eğer kendisini seviyorsam gelip kaçırmamı yazıyordu.”

“Sen operasyondan dönene kadar kız çoktan gitmişti. Güneydoğuda yaptığın için askerliğin zaten zordu, bir de üstüne aşk acısı eklenince daha da çekilmez oldu.”

“Aynen Amirim, nöbette olsun, gece ranzama yattığımda olsun Gülbahar’ın yüzü bir an bile gözlerimin önünden...”

“Evladım ben işin o kısmını özetledim senin anlatmana gerek kalmasın diye. Askerden sonra ne oldu? Gülbahar’la tekrar bağlantı kurdun mu?”

“Yok Amirim, nerde!.. Kocası olacak herif kızın balkona çıkmasına bile izin vermiyormuş. O namusuna çok düşkün babası, kızını iki odalı bir daire için otuz yaş büyük adama satmıştı resmen.”

“Bedri’yi nasıl alet ettin bu işe?”

“Bir gece dükkanda içerken babasını çok özlediğini, onun öldüren adamın yalnız babasını değil, kendisini de öldürdüğünü, geleceğini çaldığını söyledi. ‘Köydeki tarlalardan kendi hissesine düşen parayla işi büyütecekti babam, büyük bir market açacaktı. Eğer öldürülmeseydi şimdi bir marketler zincirinin sahibiydim. Katilinin kim olduğunu bilsem hiç tereddüt etmeden gider kafasına sıkardım,’ dedi. İyice kafayı bulunca da, ‘Babam bir gece rüyama girse de katilinin kim olduğunu söylese bana keşke’ diye zırvalamaya

başladı. 0 günlerde televizyonda reenkarnasyonla ilgili bir film izlemiştim.”

“Eşeğin aklına karpuz kabuğu oradan düştü yani” dedi Amirim. Kompozisyonu iyi olan ama anlaşılan deyimlerle pek arası olmayan Cengiz, “Nasıl Amirim?” diye sordu boş bakışlarla.

“Yok bir şey,” dedi Amirim, “Gürsel’i nasıl bulaştırdın bu işe”

“Mahallenin en uyanık çocuğudur o. Velette doğuştan liderlik özellikleri var ve zerre kadar utanması, sıkılması yok. Peynir ekmek yer gibi, rahatlıkla yalan söyleyebilme yeteneğine sahip.”

“Tam siyasete girip kitleleri ardından sürükleyecek çocukmuş desene,” diye mırıldandım. Amirim bıyık altından gülerek kaşlarıyla kamerayı işaret etti.

“Elimdeki telefona göz koymuştu hergele,” diye devam etti Cengiz. “Bir kere internete girip oyun oynamasına izin vermiştim. 0 günden sonra tebelleş oldu, ‘Cengiz abi bu telefonu bana sat,’ diye. İki bin liralık telefonu elli liraya almaya çalışıyordu uyanık.”

Tam Amirimin sınırları ne zaman dingildeyecek diye düşünürken topa girdi. “Çocuğa telefonu kendisine vereceğini fakat karşılığında bir iyilik yapması gerektiğini söyledin.”

“Balıklama atladı teklifime. Eğer söylediklerimi harfiyen uygularsa televizyona bile çıkabileceğini söyledim.”

“Bedri’yle birlikte büyüdüğünüz, evlerine girip çıktığın için de ailesi hakkında her şeyi biliyordun. Bunları Gürsel’e bir güzel ezberlettin.”

“Gürsel orda burda ‘Ben Abdullah’ım, benim böyle böyle bir ailem var,’ filan diye konuşmaya başladı. Mahallelinin bir kısmı çocuğun geri zekalı olduğunu söylerken, bir kısmı da böyle bir şeyin mümkün olabileceğini söylüyordu.

“Televizyoncuların nerden haberi oldu bu olaydan?”

“Ben aradım. Bizim mahallede böyle böyle bir çocuk var, dedim. Hemen atladılar.”

“Maksat reyting olsun! Gürsel’in televizyona çıktığı gün de Bedri’yi arayıp programı izlemesini söyledin.”

“Hemen aradı kanalı, bahsettiğiniz Bedri benim diye. Ertesi

gün onu da aldılar programa, görmeliydiniz.”

“Gördük,” dedi Amirim. “Bedri, babasının ruhunu taşıdığına ikna olduğu çocuğu görmeye başladı. Sonra bir gün babası kendisini kimin öldürdüğünü ağzından kaçırırverdi.”

Masadan dosyayı alıp ayağa kalktı. “Gürsel’e bizimle konuşurken söylemesi gerekenleri whatsapp mesajlarıyla göndermeseydin belki de birkaç ay sonra Gülbahar’a kavuşacaktın. Bu durumda vuslatınız on-on beş yıl kadar uzayacak!”

Cengiz, “Ne Amirim? Neyimiz?” diye sorarken sorgu odasından çıktık.

Reha AVKIRAN. Detektif proza